

Arrest

nr. 276 774 van 31 augustus 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. WORONOFF
Roodebeeklaan 44
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 31 mei 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 3 mei 2022 tot afgifte van een inreisverbod van acht jaar (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 juni 2022 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 augustus 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. WORONOFF, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die *loco* advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 april 2022 wordt ten aanzien van de verzoeker, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen.

Op 3 mei 2022 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) om de verzoeker een inreisverbod van acht jaar op te leggen (bijlage 13sexies).

Dit inreisverbod is de thans bestreden beslissing, die op 7 mei 2022 aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Aan de Heer :

Naam : N. (...)

voornaam : A. (...)

geboortedatum : (...).1994

geboorteplaats : S. (...)

nationaliteit : Albanië

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het volledige Schengengebied ⁽²⁾.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 29.04.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

De betrokkene verklaarde in zijn vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht, ingevuld op 23.06.2021, sinds 10 dagen in België te verblijven, in het bezit te zijn van zijn identiteitsdocumenten en niet te lijden aan een ziekte die hem belemmert om te reizen. Verder verklaarde hij dat zijn ouders in België verblijven en dat hij verder geen familie en/of minderjarige kinderen in België heeft. Hij verklaarde geen redenen te hebben om niet terug te keren naar Italië maar zegt wel dat hij hier niet illegaal verbleven heeft en niet gerepatriëerd wenst te worden omdat zijn ouders in België verblijven en omdat zijn vader recentelijk tweemaal werd geopereerd en hij zijn steun nodig heeft.

Uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt dat 18.10.2017 een aanvraag tot verblijf had ingediend als bezoldigd werknemer als langdurig ingezetene in de EU. Hij werd toen ook in het bezit van een attest van immatriculatie geldig tot 30.11.2017. Op 16.07.2018 werd hem een beslissing tot weigering van een verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Betrokkene had onvoldoende of geen bewijzen binnengebracht. Op 23.10.2018 werd ons een schrijven overgemaakt via de Stad Brussel in het kader van een onderzoek van een voorgenomen huwelijk met E. F. (...), Nederlandse met verblijfsrecht in België. Aangezien het hier om een info inwinning ging werd het dossier bij de Stad Brussel nooit verdergezet. Uit het gevangenisdossier van de betrokkene blijkt dat hij bezoek ontvangt van zijn, N. Z. (...), en virtueel contact onderhoudt met zijn broer N. M. (...). Zijn vader geniet van een verblijfsrecht op het grondgebied op basis van gezinshereniging met een niet Europeaan. Zijn broer daarentegen geniet niet van een verblijfsrecht op het grondgebied. Betrokkene verklaarde eveneens dat zijn moeder N. F. (...) in België verblijft. Zij geniet van een verblijf (A kaart geldig tot 19.05.2023) als langdurig ingezetene. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn ouders. De verklaring dat zijn vader operaties onderging en hulp nodig heeft, volstaat hier ook geenszins. Zo zal zijn vader ook gebruik kunnen maken van ondersteunende diensten binnen het Rijk in geval van te ondergane revalidatie. Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Een schending van artikel 8 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar Italië een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, aan poging tot wanbedrijf als mededader en aan bendevoorming-plegen van wanbedrijven -deelname, feiten waarvoor hij op 23.03.2022 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Gent tot een gevangenisstraf

van 3 jaar waarvan de helft met uitstel voor 5 jaar. Uit het aanhoudingsmandaat van de betrokkene valt te lezen dat hij zich in de periode van 19.11.2020 tot heden te Mene, Laarne, Nazareth en Rumst en elders in het Rijk schuldig heeft gemaakt aan verschillende diefstallen. Zo blijkt hij deel uit te maken van een bende die op een goed georganiseerde wijze en op systematische manier ladingdiefstallen zou plegen op snelwegparkings vooral langs E17. Dit blijkt uit vaststellingen van politionele vaststellingen, uit camerabeelden op de plaats van de feiten waarbij telkens de Citroën Jumper met Poolse nummerplaat in beeld komt, uit de ANPR bevestigingen, uit de observaties en uit de verklaringen van de betrokkene zelf. De overvallen die 's nachts zijn gepleegd ten nadele van vrachtwagenchauffeurs die uitrusten op parkeerplaatsen is ernstig nadelig voor de openbare veiligheid, gezien het trauma dat ze veroorzaken bij de mensen die het slachtoffer zijn, maar ook bij het gevoel van onveiligheid dat ze bij de algemene bevolking opwekken. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Overwegende het winstgevende karakter van de misdadige activiteiten van betrokkene, bestaat er een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.
(...)"

Op 11 mei 2022 is de verzoeker vertrokken naar Milaan (Italië).

2. Over de ontvankelijkheid

Artikel 39/57 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"§1. De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.

Het verzoekschrift wordt ingediend binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht :

1° indien het beroep is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering;

(...)

§ 2. De in paragraaf 1 bepaalde beroepstermijnen beginnen te lopen :

1° wanneer de kennisgeving is gebeurd bij een ter post aangetekende brief met ontvangstbewijs, vanaf de eerste dag die volgt op deze waarop de brief aangeboden werd op de woonplaats van de geadresseerde of, in voorkomend geval, op zijn verblijfplaats of op zijn gekozen woonplaats;

2° wanneer de kennisgeving is gebeurd bij aangetekende brief of bij gewone brief, vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd, tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst;

3° wanneer de kennisgeving is gebeurd door afgifte tegen ontvangstbewijs, vanaf de eerste dag die volgt op de afgifte of de weigering tot ontvangst;

4° wanneer de kennisgeving is gebeurd per fax of bij elke andere bij deze wet toegelaten en niet in dit lid voorziene betekeningwijze, vanaf de eerste dag die volgt op die van de verzending.

De vervalddag is in de termijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervalddag verplaatst op de eerstvolgende werkdag.

Voor de toepassing van deze bepaling wordt als werkdag beschouwd, elke dag niet zijnde een zaterdag, zon- of feestdag."

De thans bestreden beslissing werd aan de verzoeker afgegeven op 7 mei 2022. Overeenkomstig artikel 39/57, §2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, begint de beroepstermijn dus te lopen vanaf 8 mei 2022.

Om te bepalen over welke beroepstermijn de verzoeker precies beschikt, dient te worden nagegaan of de verzoeker zich op het ogenblik van de kennisgeving van de bestreden beslissing bevond in een

welbepaalde plaats, zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet (cf. artikel 39/57, §1, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet). Het *in casu* relevante artikel 74/8, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De nodige maatregelen kunnen worden genomen opdat de betrokkene de plaats waar hij wordt opgesloten, ter beschikking gesteld van de Regering of vastgehouden overeenkomstig de artikelen 7, 8bis , § 4, 27, 29, tweede lid, 44septies, § 1, 51/5, § 1, tweede lid, of § 4, derde lid, 51/5/1, § 1, tweede lid, of § 2, derde lid, 57/32, § 2, tweede lid, 74/5 of 74/6, niet zonder de vereiste toestemming verlaat.

Indien een verdachte of een veroordeelde, een vreemdeling in onregelmatig verblijf is, wordt de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of zijn gemachtigde door de directeur van de strafinrichting op de hoogte gebracht van zijn opsluiting in de strafinrichting en dit van bij de aanvang van zijn hechtenis. Na ontvangst van deze informatie gaat de minister of zijn gemachtigde over tot de identificatie door de nationale overheden van zijn land van herkomst. De minister of zijn gemachtigde is gerechtigd om alle documenten en inlichtingen die voor de vaststelling van de identificatie nuttig zijn, door elke Belgische overheid te doen overleggen. Van zodra de identificatie is afgerond, zendt de minister of zijn gemachtigde onmiddellijk een document over aan de directeur van de strafinrichting dat aantoont dat de betrokkene is geïdentificeerd overeenkomstig artikel 1, 14°.

De vreemdelingen die in een strafinrichting zijn opgesloten en het voorwerp uitmaken van een uitvoerbare beslissing tot verwijdering, worden na voldaan te hebben aan de straffen opgelegd door de hoven en rechtbanken, onmiddellijk verwijderd of overgebracht naar een plaats die valt onder de bevoegdheid van de minister met het oog op hun effectieve verwijdering.

In afwijking van artikel 609 van het Wetboek van strafvordering en enkel indien de minister bevoegd voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aantoont dat hij in de onmogelijkheid verkeert om onmiddellijk over te gaan tot verwijdering of overbrenging, kan degene die het voorwerp uitmaakt van een opheffing van een bevel tot aanhouding, krachtens een beslissing van een bevoegde overheid en voor zover hij het voorwerp uitmaakt ofwel van een uitvoerbaar koninklijk besluit tot uitzetting ofwel van een uitvoerbaar ministerieel besluit tot terugwijzing ofwel van een uitvoerbaar bevel tot verlaten van het grondgebied met bewijs van effectieve verwijdering, voor maximum zeven dagen vastgehouden worden met het oog op zijn effectieve verwijdering, of bij gebreke daaraan, zijn overbrenging naar een plaats die valt onder de bevoegdheid van de minister met het oog op zijn effectieve verwijdering.

Deze vreemdeling wordt afgezonderd van de gemeenrechtelijke gevangenen.”

De wetgever heeft uitdrukkelijk voorzien dat de vreemdeling zich reeds dient te bevinden in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet, op het ogenblik van de kennisgeving van de bestreden beslissing. In deze laatste wetsbepaling heeft de wetgever nergens op concrete en limitatieve wijze bepaald welke plaatsen vallen onder ‘welbepaalde plaats’ in voormelde zin. Artikel 74/8, §1, van de Vreemdelingenwet verwijst dienaangaande op algemene wijze naar de plaats waar de vreemdeling ofwel wordt “opgesloten”, ofwel “ter beschikking gesteld van de Regering” ofwel “vastgehouden overeenkomstig de artikelen 7, 8bis , § 4, 27, 29, tweede lid, 44septies, § 1, 51/5, § 1, tweede lid, of § 4, derde lid, 51/5/1, § 1, tweede lid, of § 2, derde lid, 57/32, § 2, tweede lid, 74/5 of 74/6”. Het kan ook om een strafinrichting gaan. In dit kader verduidelijkt artikel 74/8, 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet het volgende: “De vreemdelingen die in een strafinrichting zijn opgesloten en het voorwerp uitmaken van een uitvoerbare beslissing tot verwijdering, worden na voldaan te hebben aan de straffen opgelegd door de hoven en rechtbanken, onmiddellijk verwijderd of overgebracht naar een plaats die valt onder de bevoegdheid van de minister met het oog op hun effectieve verwijdering”. Ook in dat geval kunnen maatregelen worden getroffen “opdat de betrokkene de plaats waar hij wordt opgesloten (...) niet zonder de vereiste toestemming verlaat”.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 17 juni 2021 werd opgesloten in de gevangenis te Gent, dit onder bevel tot aanhouding voor feiten van (onder meer) diefstal met braak, inklimming en valse sleutels, en deelname aan bendevoering. Op 23 februari 2022 wordt de verzoeker door de correctionele rechtbank te Gent voor deze feiten veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaar waarvan de helft met uitstel voor vijf jaar. De verzoeker bleef opgesloten in de gevangenis te Gent tot wanneer hij op 11 mei 2022 werd verwijderd naar Milaan (Italië).

Op 29 april 2022 had de gemachtigde ten aanzien van de verzoeker echter reeds een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) getroffen. Deze akte bevat drie onderscheiden beslissingen: een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten die werd getroffen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° en 3°, van de

Vreemdelingenwet, een beslissing om de verzoeker met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de Vreemdelingenwet zonder verwijl te doen terugleiden naar de grens en een beslissing om de verzoeker met toepassing van artikel 7, derde lid, van de Vreemdelingenwet op te sluiten aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden. Op 30 april 2022 geeft de verzoeker aan dat hij niet vrijwillig wenst terug te keren. Uit een mailbericht van 3 mei 2022 blijkt dat de verzoeker op dat moment reeds op de hoogte was van het feit dat de daadwerkelijke verwijdering naar Italië voorzien was op 11 mei 2022. Op 11 mei 2022 is de verzoeker vervolgens rechtstreeks vanuit de gevangenis te Gent naar de luchthaven van Zaventem gebracht, waar hij werd verwijderd naar Milaan. Hieruit blijkt dat de verzoeker op 7 mei 2022, datum waarop hij kennis nam van de thans bestreden beslissing, in de gevangenis te Gent was opgesloten specifiek met het oog op zijn verwijdering op 11 mei 2022.

Het staat dan ook vast en het wordt ter terechtzitting niet betwist dat de verzoeker zich op het ogenblik van de kennisgeving van de bestreden beslissing bevond in een plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 39/57, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, beschikte de verzoeker bijgevolg over een beroepstermijn van tien dagen om de onderhavige vordering in te stellen.

Het voorliggende verzoekschrift werd ingediend met een aangetekende brief van 31 mei 2022, terwijl de verzoeker op 7 mei 2022 kennis nam van de bestreden beslissing. Het verzoekschrift werd derhalve ingediend buiten de wettelijk voorziene beroepstermijn van 10 dagen (artikel 39/57, §1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet). Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg laattijdig ingesteld.

Ter terechtzitting werd de laattijdigheid van het beroep aan het tegensprekelijk debat onderworpen. Noch in het verzoekschrift, noch ter terechtzitting wordt evenwel een tegenbewijs aangebracht of een middel waaruit enige overmacht zou kunnen blijken die de verzoeker buiten zijn wil om in de onmogelijkheid zou hebben gesteld om het verzoekschrift in te dienen binnen de in de akte van kennisgeving vermelde termijn.

Ter terechtzitting wijst de raadsman van de verzoeker erop dat hij geen weet had van deze specifieke regeling en dat er in de nota met opmerkingen geen exceptie van laattijdigheid werd opgeworpen. Dit doet geen afbreuk aan het voorgaande. De beroepstermijn, bepaald in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet, is van openbare orde en moet strikt worden toegepast. De Raad dient ambtshalve te onderzoeken of het beroep tijdig is ingediend en hij zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde behandelt (RvS 18 juni 2004, nr. 132.671). Daarnaast wijst de Raad erop dat de akte van kennisgeving die bij het verzoekschrift werd gevoegd, uitdrukkelijk vermeldt dat het verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving moet worden ingediend indien de betrokkene zich bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet of indien de betrokkene ter beschikking is gesteld van de regering.

Daarnaast wijst de raadsman van de verzoeker erop dat hij door zijn cliënt werd gecontacteerd op 30 mei 2022 en hij zo snel als mogelijk een verzoekschrift heeft opgesteld. De raadsman van de verzoeker licht evenwel niet toe waarom zijn cliënt hem niet eerder contacteerde of kon contacteren. Door middel van dit betoog, dat bovendien op geen enkele wijze wordt gestaafd, toont de raadsman van de verzoeker geen overmacht aan. Overmacht dient te worden bewezen en kan geenszins worden vermoed.

Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg niet ontvankelijk. Deze vaststelling volstaat om het beroep te verwerpen.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE